

CỜ VÀNG BA SỌC ĐỎ NGỌN CỜ ĐẠI NGHĨA CỦA DÂN TỘC VIỆT TRƯỚC NHU CẦU VÀ SỨ MẠNG LỊCH SỬ CỦA THỜI ĐẠI

Trong thời gian qua, tức ngày 13 và 14.6.2003 một phái đoàn gồm 70 người do một Thứ trưởng ngoại giao CS là Nguyễn đình Bin hướng dẫn đến Hoa Kỳ để thực thi cái mà họ gọi là 'Vươn tay ngàn dặm và chiến lược phát cờ hoà giải, làm cho dân tộc đoàn kết nhau hơn'. Phái đoàn này đã gặp dăm ba 'trí thức hải ngoại' để loan truyền chính sách của đảng CSVN tại Johns Hopkins University và Ngân Hàng Thế Giới tại Washington DC.

Những đề tài chính được đưa ra thảo luận đều là chiến lược và chính sách của đảng và nhà nước đã quyết định nên phái đoàn chỉ là chiếc loa để phát thanh lại mà thôi. Tất cả những người trong phái đoàn đã lập đi lập lại những gì những người khác muốn họ nói như một cái máy với những bản nhạc đã chơi hoài đến nhàm chán từ nửa thế kỷ nay của Hồ chí Minh và đảng CSVN. Những con người làm nên chính sách quốc gia và nắm vận mệnh của 80 triệu người, và những con người đi thực thi chính sách ấy, đường lối ấy vẫn cai trị Việt Nam như lái một chiếc tàu chập chờn trong sương đêm vì lạc lối (Le Dossier Noir Du Communisme). Tất cả những người làm nên chính sách (policymaking) và những người thực hành chính sách (Implementation) đều đã đánh mất khả năng sáng tạo. Ngày nào họ lăm le cầm súng, và ngày nay (2003) thì tay đây bạc tiền để vẫy gọi Hào Kiệt Thời Đại Trong Thiên Hạ về giúp đảng tiếp tục thống trị Dân tộc Việt Nam.

Cái cao quý của con người trí thức đâu chỉ căn cứ trên bằng cấp, hay sự thành đạt danh vọng, của cái vật chất mà còn cả đức độ, tâm hồn và nhân cách, nhất là khả năng sáng tạo. Muốn có những giá trị đó, con người phải có tự do, độc lập và ý thức trách nhiệm đối với tha nhân, với quốc gia xã hội và các thế hệ tương lai. Trên căn bản đó mới thấy đảng CSVN không có tương lai vì kèm hãm phát triển trí thức. Họ lãnh đạo đất nước như sống trong rừng xanh mà không biết lối ra. Họ lạc lối vì họ đã và đang chết trên nguy tín và ảo tưởng. Tôi không trách họ vì họ đã được nhào nặn và uốn nắn trên một định hướng hoàn toàn sai lầm, và đây nguy tín của Marx, Engels, Lenine, Stalin, Mao trạch Đông hay Hồ chí Minh. Nguy tín CS truyền từ người này qua người khác và từ thế hệ này qua thế hệ khác. Và chính Marx và Engels đã tự thú nhận sai lầm trước khi họ chết. Nhưng đảng cộng sản Việt Nam vẫn cố bám lấy sự sai lầm ấy để làm khổ đất nước. Họ đã dim chết tức tưởi tự do của con người, trí tuệ của con người, đức độ của con người và tâm hồn của con người. Đây là một tội ác vĩ đại của nguy tín CS và HCM đối với con người.

Văn hoá dân chủ của nước Anh - nơi Marx đã được tự do, độc lập để ngồi viết Tuyên Ngôn Cộng Sản và Tư Bản Luận (1848-1895) để chỉ tư bản Âu Châu, có một câu rất đáng nhớ: 'Đừng thêm để ý đến hần sinh ra từ đâu, hần có bao nhiêu tiền, sự thành đạt của hần ra sao và hần học hành tới đâu và địa vị xã hội của hần nằm ở chỗ nào. Hãy nhìn thật kỹ xem hần có lương thiện tốt lành như bao người khác không?' Vì vậy lương thiện và bất lương mới chính là điều chúng ta cần quan tâm cho thời đại và tương lai của dân tộc. Đặc biệt là thành phần lãnh đạo quốc gia mà chỉ biết âm mưu và gian trá thì người dân lương thiện sẽ khó mà sống được.

Trên hành trình tìm kiếm trí thức và kiến thức để xây dựng cách mạng vô sản, Marx đã bỏ quên con người, hay hiểu biết rất lơ mờ về bản chất con người. Khi Marx sống ở Đức, người ta tước đoạt tự do của ông ấy, và Marx đã tìm về Bruxells và Paris, ở đó

Marx cũng đã bị cấm đoán. Chỉ đến khi sống tại Anh, nơi Marx đã chửi rủa thậm tệ, lại chính là nơi để Marx sống tự do độc lập, tự do ngồi viết chống tư bản. Như vậy lẽ ra Marx phải biết tôn trọng tự do và độc lập của người khác, ngược lại CS đã nô lệ hoá con người khắp nơi.

Hôm nay phái đoàn ngoại giao CSVN đến đây với những con người Việt Nam quyền cao chức trọng và tiền bạc đầy túi để thảo luận về kinh tế, văn hóa và tài chính. Buổi thảo luận cho biết đầu tư tại VN đã giảm 44% vào năm 2002 và 33% vào năm 2003. Họ cho biết: 'Dân chúng vẫn nghèo đói và bệnh tật'. Vì thế mục tiêu của đảng CSVN là mời gọi người Việt hải ngoại về đầu tư và kêu gọi 'chất xám và trí tuệ' về 'xây dựng đất nước'. Đảng sẽ chăm dứt cái lạc hậu của người Việt hải ngoại bằng cách đưa sách vở, báo chí trong nước ra cho đọc. Rồi sau đó sẽ đưa các đoàn văn công ra nước ngoài để giúp vui. Đảng sẽ làm sách giáo trình để cộng đồng hải ngoại dạy con em tiếng Việt và văn hóa. Đảng sẽ thành lập quỹ giúp cộng đồng hải ngoại phát triển và kêu gọi cộng đồng, đưa các thiếu niên về nước du lịch để đảng dạy dỗ cho. Đảng muốn dạy cho trẻ em tiếp tục trở thành vô gia đình, vô tôn giáo, vô tổ quốc và chỉ muốn các em trung thành với đảng cộng sản mà thôi hay sao?

Riêng đối với dự luật nhân quyền và hiện tượng cờ vàng ba sọc đỏ tung bay phất phới tại các tiểu bang Hoa Kỳ, đối với CSVN là 'xúc phạm' và 'nổi cộm' đã làm trở ngại cho bang giao Việt - Mỹ, đó 'là điều không thể chấp nhận được'. Cuối cùng đảng ra lệnh cho 'trí thức' trong và ngoài nước phải cùng với đảng 'phất cờ hòa giải và làm cho dân tộc chúng ta đoàn kết nhau hơn'.

Trên làn sóng phát thanh của đài Việt Nam Hải Ngoại phát đi từ Washington DC, chúng tôi và anh Nguyễn Đình Toàn đã tha thiết muốn được đối thoại công khai với những người CSVN, và những người 'trí thức' hải ngoại nào đó đang âm thầm tiếp tay với đảng CSVN để thực thi 'chiến lược phất cờ hòa giải và làm cho dân tộc chúng ta đoàn kết nhau hơn'. Tiếc thay và thảm thương thay, nhân viên phụ trách của đài Việt Nam Hải Ngoại chỉ nhận được những tiếng chửi thề rất tục tằn, rất bẩn thỉu và rất hạ cấp.

Đối với kẻ sĩ hay các sĩ phu thì 'phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di và uy vũ bất năng khuất'. Nhưng xưa Hồ chí Minh và đảng CSVN đã lấy cường quyền bạo lực để săn đuổi và hãm hại bao sĩ phu của đất Việt. Ngày nay thì dùng bạc tiền danh vọng để nhử trí thức và mời gọi cộng đồng Việt Nam tỵ nạn cộng sản về đầu tư để giúp đảng vững mạnh trên ghế cường quyền và bạo lực. Như người CS đã nói: 'Đất nước còn nghèo đói, bệnh tật còn nhiều'. Tại sao đảng CSVN không dùng tiền với 3 tỉ dollar của hải ngoại gửi về hàng năm để lo công ăn việc làm cho dân và đào tạo thêm bác sĩ để chữa bệnh cho dân mà đem tiền để thành lập 'quỹ giúp cộng đồng hải ngoại?'. Nói như thế mà cũng nói được à? Hải ngoại là chỗ ăn không hết. Còn người dân trong nước thì bao triệu kẻ lẩn không ra. Đây là một chính sách thiếu thực tế và đây là một hành vi mang tính chất tuyên truyền. (Propaganda) hơn là thực (realism). Muốn cho đất nước bớt nghèo đói thì phải cần tiền của hải ngoại (capital) và chất xám, trí tuệ của hải ngoại (brain power). Trong lúc đảng CSVN lại muốn chỉ sử dụng chất xám của người trí thức như vặt một trái chanh, vặt xong thì quăng đi, hay cho đi cải tạo thì đó là một chính sách lầm lẫn đầy tội ác. Cho đến nay chính sách lầm lạc này chưa có dấu hiệu thay đổi. Tại sao thế? Muốn kéo dài tội ác đến bao giờ?

Khi những kẻ nắm quyền hành chính trị quốc gia (national political power) không tạo được một định hướng cho quốc gia (national direction) thì tất cả chính sách sẽ vận hành trên sự mất định hướng đó. Tại sao mất định hướng như thế? Mất định hướng vì chính bản chất của chế độ cộng sản. Đây là một nỗ lực 'cách mạng' nhằm

phá hủy toàn bộ con người và tất cả giá trị của xã hội cũ, để cổ súy cho triết lý vô thần, cổ súy cho hận thù giai cấp. Khi đã thành công thì chẳng biết làm gì để xây dựng xã hội mới, vì thế 'cách mạng' đã trở nên đôi trụy thoái hóa như một chiếc xe không thắng lao vùn vụt xuống hố thẳm tội lỗi và xấu xa. Với một chế độ chính trị chỉ biết khai thác và sử dụng cường quyền bạo lực thì tất cả mầm sống, sinh lực và tiềm lực của con người đã bị kềm chế và tiêu hủy. Khi ấy chất xám và trí tuệ của xã hội sẽ rơi vào hai lối: một là bị hủy diệt, hay tự tàn tạ vì không còn tự do, độc lập và điều kiện tăng trưởng. Hai là trở thành nô lệ hay công cụ của cường quyền bạo lực để trấn áp toàn bộ xã hội còn lại. Vì thế, thân phận của những người trí thức thật thê thảm và nhục nhã như luật sư Nguyễn Hữu Thọ trước khi chết đã than thở với ông Trần Bửu Kiếm như sau: *'Thấy sai mà không được sửa. Thấy tội ác mà không được tránh. Tất cả phải cúi đầu tuân theo lệnh đảng'* (Lê Tùng Minh). Vì vậy trước khi biết mình không còn sống được bao lâu nữa, ông Nguyễn Hữu Thọ đã viết lại một di chúc gửi cho người con trai là Nguyễn Hữu Phước, trong đó có đoạn như sau:

'Bài học thất bại trong cuộc đời làm cách mạng của cha là bài học chọn lầm lý tưởng CS và chủ nghĩa CS, và sai lầm lớn nhất của cha là tự nguyện trở thành đảng viên CSVN. Nhưng điều đáng lên án nhất là tính cách phục tùng mù quáng đến hèn nhát của cha đối với những mệnh lệnh phi nhân bất nghĩa của tập đoàn lãnh tụ độc tài chuyên chế đã mất hết tình tự dân tộc' (Lê Tùng Minh). Đây là một bài học quá cần thiết cho trí thức muốn hòa giải với đảng CSVN.

Ngày nay thấy phái đoàn ngoại giao của Hà Nội ra hải ngoại để thực thi chính sách 'Vươn Tay Ngàn Dặm', chúng tôi muốn được đối thoại với họ về nguyên nhân đưa đến nghèo đói và bệnh tật cho xã hội Việt Nam. Không phải để hơn thua với ai cả mà muốn đóng góp với cộng đồng dân tộc trong nước và hải ngoại, và những tầng lớp tiêu biểu cho chất xám và trí tuệ của VN tại hải ngoại và trong nước để cùng nhau tìm thấy một lối thoát chung cho dân tộc khổ đau và bất hạnh này. Còn đảng CSVN đang đi tìm lối thoát cho họ mà thôi. Tất cả chúng ta đều đã quá ngao ngán vì cảnh khổ đau của dân tộc mà vẫn chẳng làm được gì để giảm thiểu hay chấm dứt sự đau khổ cho toàn dân. Tất cả chỉ bởi cảnh tranh danh đoạt lợi, tranh quyền cướp nước và tranh bá đồ vương mà ra nông nổi này. Hy vọng chỉ vươn lên khi cảnh này chấm dứt và khi nào dân tộc khổ đau này nắm được sự thật và lẽ phải.

Chiến tranh giai cấp (class war) là nguồn gốc của sự hận thù, bởi vì tất cả những ai không phải là cộng sản thì đều bị họ xếp vào kẻ thù giai cấp (class enemies). Trong đó tất cả những ai có của cải, hay các thành phần tinh hoa, có chất xám và trí tuệ đều là kẻ thù của CS. Nếu CS không hủy diệt thì cũng tìm mọi cách để khai thác trục lợi thật tàn nhẫn để đưa đất nước đến hận thù triền miên như hôm nay. Vì vậy đã đến lúc chính đảng CSVN phải chấm dứt ngay lập tức sự hận thù với ngay dân tộc của họ. Dân tộc vốn là một danh từ trừu tượng. Mỗi tương giao giữa người và người làm thành dân tộc. Vì thế cứu vãn mỗi tương giao là cứu vãn xã hội và cứu vãn dân tộc. Kẻ đi réo gọi hận thù trong lòng dân tộc này là HCM và đảng CSVN, còn lại tất cả 80 triệu người đều là nạn nhân trực tiếp hay gián tiếp của họ. Không có hận thù giai cấp thì không có chiến tranh giai cấp. Không có chiến tranh giai cấp thì không có cuộc chiến Việt Nam. Và, không có Làn Ranh Quốc Cộng. Đây là một âm mưu nhuộm đỏ Việt Nam và Thế giới của tập đoàn tân thực dân Xô Viết, đã phá tan nền độc lập tự do và thống nhất của Việt Nam vào năm 1945 và 1948. Vì thế mới có bao triệu người phải bỏ nước ra đi để có cộng đồng tỵ nạn hải ngoại hôm nay. Đây là một cộng đồng tỵ nạn cộng sản. Đảng CSVN đang có chiến lược phất cờ hòa giải, nhưng cờ này là cờ gì? Nếu lá cờ đó là cờ đỏ sao vàng thì chưa nhìn thấy con người đã muốn ù té chạy chối chết, thì làm sao mà hòa với hợp được với ai? Trong lúc cường quyền bạo lực mà lá cờ đỏ sao vàng là hiện thân của nó lại là một ám ảnh hãi hùng đối với dân

tộc và đối với cộng đồng hải ngoại. Đây là lá cờ được đảng CSVN gọi là 'lá cờ của tổ quốc', nhưng không phục vụ dân tộc, mà phục vụ Quốc Tế Cộng Sản. Và nay thì phục vụ cho quyền lợi ích kỷ cho riêng mình mà thôi.

Khi lá cờ đã dẫn dắt người CSVN đến hận thù thì dẹp bỏ lá cờ đó chắc chắn hận thù sẽ tiêu tan. Đó là điều khó khăn của người CSVN. Muốn chấm dứt hận thù và muốn xây dựng đất nước thì đảng CSVN bắt buộc phải trả ngay tự do, trả ngay lập độc lập và quyền tự quyết cho đất nước và toàn dân Việt Nam. Chế độ chính trị của CS với cường quyền bạo lực đã kèm hãm và tiêu hủy toàn bộ sinh lực của dân tộc Việt. Khi chế độ đó dẹp bỏ cường quyền bạo lực thì chắc chắn dân tộc sẽ hồi sinh để sống lại một đời sống mới tự do hơn độc lập hơn và hạnh phúc hơn. Bởi vì từ hơn nửa thế kỷ qua, đảng CSVN chỉ nghĩ đến đảng, cho đảng và vì đảng. Đảng khinh bỉ dân tộc lầm than này quá lắm! Trong lúc đảng vừa lầm đường lạc lối, vừa không thể tự mình giải quyết được chuyện xã hội. Trong khi ấy nhân tài của đất nước thì quá nhiều, nhất là cộng đồng hải ngoại, vừa giàu có vừa nhiều tài năng lỗi lạc. Họ sẵn sàng đoàn kết dân tộc và sẵn sàng phục vụ đất nước, nhưng đoàn kết với đảng và phục vụ đảng thì không bao giờ còn nữa đâu. Đảng chỉ là một đảng phái chính trị và đảng không bao giờ đại diện cho toàn thể dân tộc. Cho đảng là dân tộc, là cưỡng từ đoạt lý không chấp nhận được nữa. Dân tộc là dân tộc, dân tộc không phải đảng.

Riêng đối với tầng lớp mà CS gọi là 'chất xám và trí tuệ' thì lại càng phải tôn trọng tự do và độc lập của họ. Không có tự do và độc lập, tài năng và giá trị sáng tạo không bao giờ phát triển được. Họ vừa là nền móng căn bản vừa là ánh đuốc soi đường cho xã hội. Từ khi đảng CSVN loại họ ra khỏi sinh hoạt văn hoá, chính trị, xã hội và giáo dục, xã hội đã rơi vào bao thảm hoạ. Đảng CSVN đã đến lúc phải tự biết mình là ai? Nếu đảng còn đủ sáng suốt và tinh táo thì họ phải tự nhận ra cái hình ảnh con tàu mà họ đang lèo lái đang chập chờn trong sương đêm vì lạc lối, thì hãy mau mau trao tay lái lại cho dân tộc để tìm kiếm cho ra người lái khác có khả năng đưa nó vào một định hướng mới cho quốc gia và có lợi cho toàn dân, không phải cho đảng. Đã lạc lối mà cứ kéo hết người này đến người khác lên tàu thì chết cả lũ sao?

Nói về giáo dục, đảng CSVN vẫn chưa một lần tìm kiếm cho ra giá trị đích thực của con người là gì để thay thế cái quan niệm của Marx coi con người chỉ là một công cụ sản xuất. Cứ nhìn CS chà đạp con người dân tộc thì đủ thấy họ có coi giá trị nhân bản của con người dân tộc ra gì đâu! Đã biết rằng hiện nay tại hải ngoại có 300,000 chuyên gia và trí thức các ngành. Họ là những triết gia, sử gia, các nhà chính trị học, xã hội học, nhân chủng học, luật học, các khoa học gia, hành chánh gia, quản trị gia, kỹ sư, bác sĩ, dược sĩ và tiến sĩ, nhà văn, nhà báo, học giả, nhạc sĩ và nghệ sĩ...v.v... Tại sao CSVN lại muốn đem sách báo trong nước ra hải ngoại để họ khỏi 'lạc hậu'? Và lại muốn viết giáo trình học tập văn hoá và tiếng Việt cho con em tại hải ngoại. Trong lúc ấy thì sách và báo hải ngoại lại cấm hẳn không cho vào trong nước. Tại sao họ lại sợ sách báo hải ngoại? Chính xã hội Việt Nam hiện nay đang cần mở rộng cửa để đón nhận những giá trị toàn cầu (global values) do khối người Việt hải ngoại đưa về từ khắp nơi trên thế giới. Đảng CSVN muốn kèm hãm và bưng bít con người và xã hội VN đến bao giờ?

Trong khi ấy, khi nghiên cứu và khảo sát sự phát triển trên thế giới mới thấy xã hội VN hiện nay vẫn nằm vào thời trung cổ, nghĩa là tụt hậu sau thế giới gần 500 năm. Xã hội đó đã đánh mất những giá trị cũ và chưa tìm được những giá trị hiện đại mà Tây phương đã có từ 5 thế kỷ qua. Từ cuộc cải cách tôn giáo (Reformation) của Luther và Calvin đến cuộc cách mạng khoa học của Galilei và Newton (Scientific revolution). Từ cách mạng kỹ nghệ (Industrial Revolution) đến thời kỳ ánh sáng (Enlightenment), sau cùng đến các cuộc cách mạng xã hội (Social revolution) của

Pháp vào 1789. Sau đó là hàng loạt các cuộc cải cách xã hội để đi vào tiến trình dân chủ nhằm bảo đảm quyền tự do chính trị cho toàn dân. Tất cả các cuộc cách mạng đều vì con người, cho con người và bởi con người.

Trong khi ấy đảng CSVN và Hồ chí Minh không cần biết gì cả. Cả nhân loại đều tiến bộ vượt bậc mà VN thì cho đến nay 'vẫn nghèo đói và bệnh tật'. Cách mạng CS không xây dựng được gì cả, chỉ đem đến hận thù và đổ vỡ. Tại sao lại ra nông nỗi này? Không có một chính quyền nào trên trái đất này lại khinh bỉ dân, hiếp đáp dân và tàn độc với dân như xã hội VN dưới thời CSVN. Trong khi dân là dân tộc, dân tộc chính là dân. Hiếp đáp dân là hiếp đáp dân tộc. Làm cách mạng hơn nửa thế kỷ và đất nước đã thanh bình gần 30 năm mà xã hội vẫn không gượng dậy được. Đây là lỗi ở hận thù giai cấp. Xã hội càng ngày càng đồi trụy hư hỏng. Kẻ có quyền thì hống hách, bạo tàn, độc ác. Kẻ có tiền thì sống nhầy nhụa trong nhục dục nhằm nhí. Còn lại đa số thì nghèo đói xơ xác và bệnh tật. Trong bối cảnh giáo dục XHCN, đa số tuổi trẻ ngày nay thường sống vất vưởng bơ vơ không định hướng. Hiện tượng đĩ điếm và nghiện hút đang đim chết tương lai của tuổi trẻ, vì cuộc sống quá khó khăn và bế tắc trên mọi phương diện. Đây là hậu quả tất nhiên do hoàn cảnh kinh tế và đường lối giáo dục XHCN tạo ra.

Tại sao đảng CSVN 'Vươn tay ngàn dặm' để lập quỹ giúp cộng đồng hải ngoại' để lập 'giáo trình' giảng dạy tuổi trẻ hải ngoại hay đem thiếu niên hải ngoại về nước để cho đảng CSVN 'dạy dỗ'? Đảng CSVN đã lạc lối từ văn hoá đến chính trị, từ triết lý đến lịch sử, từ kinh tế đến xã hội và cuối cùng là lạc lối trong giáo dục. Văn hoá, chính trị, luật pháp, lịch sử, triết lý, tôn giáo, kinh tế, xã hội và giáo dục phải vì con người, cho con người và bởi con người. Khi CS đã khinh bỉ dân, hiếp đáp dân và tàn độc phủ phàng với dân đang sống trong vòng tay của đảng và đảng đang hiếp đáp dân tộc thì giờ đây đảng 'vươn tay ngàn dặm' ra hải ngoại có ý nghĩa gì? Phải chăng 'vươn tay ngàn dặm' ngày nay cũng mang ý nghĩa của bàn tay Miền Bắc vươn vào Miền Nam trước tháng 4, 1975 của đảng CSVN? Tất cả vẫn chỉ là những nỗ lực khai thác trục lợi và âm mưu khống chế toàn khối dân tộc để cho đảng CSVN được sống an toàn và yên ổn trên quyền uy, quyền lực, quyền hành và quyền lợi độc tôn cho riêng họ. Mỗi ngày nào đây đảng CSVN đã hết lời phỉ báng và lăng nhục khối người Việt tỵ nạn Cộng sản, như họ đã phỉ báng lăng nhục toàn quân và toàn dân Miền Nam trước và sau chiếm được Miền Nam. Rồi ngày nay cũng chính đảng CSVN lại vờ vĩnh gọi cộng đồng tỵ nạn CS này là 'Khúc ruột thắt thiết'. Đây là một âm mưu để khai thác, trục lợi; tuyệt nhiên không phải một chính sách quốc gia nghiêm chỉnh và thành thật. Đã đến lúc chúng ta cần phân biệt chính sách của đảng (party policy). Khác hẳn với chính sách quốc gia (national policy). Như vậy 'chiến lược phất cờ hoà giải' là chính sách của đảng, cho đảng và vì đảng mà thôi.

Tình trạng đất nước hiện nay rất lâm nguy vì lạc lối mà đảng CSVN thì không cần biết sự lâm nguy này của dân tộc. Họ chỉ ưu tư tới địa vị của đảng mà thôi. Vì thế chiến lược phất ngọn cờ hoà giải không phải đảng muốn thật sự đoàn kết dân tộc mà đoàn kết với đảng mới là quan trọng. Đảng sẽ hoà giải với bất cứ ai nếu họ giúp đảng củng cố địa vị độc tôn của đảng. Đảng càng vững mạnh thì dân càng khổ. Đảng phải chết thì dân mới thoát khổ được mà thôi. Dân tộc với đảng là hai con đường nghịch chiều.

Do đó tất cả những ai thực sự muốn hòa hợp hòa giải dân tộc thì hãy coi chừng đảng - bởi vì dân tộc có chia rẽ thì đảng mới đứng vững được. Dân tộc mà có hòa hợp hòa giải thực sự thì đảng phải ra đi - đảng đâu muốn thế. Nên luôn luôn đảng tìm mọi cách để làm cho dân tộc càng chia rẽ nhiều thì đảng càng mừng chững ấy. Khi đảng kêu gọi đoàn kết dân tộc thì phải hiểu đảng là dân tộc. Đoàn kết với đảng tức là đoàn

kết với dân tộc rồi. Khi đảng tuyên bố 'phất ngọn cờ hòa giải để làm cho dân tộc ta đoàn kết nhau hơn'. Điều đó có nghĩa rằng hòa giải với ngọn cờ đỏ sao vàng do đảng đang phất lên. Một khi trong và ngoài nước đã đứng dưới lá cờ đỏ thì đó mới thực sự là dân tộc được đoàn kết theo quan niệm của đảng. Đây là bộ mặt quý quýet của đảng CSVN được che dấu dưới nhãn hiệu 'hòa giải'.

Sau cùng đảng CSVN vẫn nhìn luật nhân quyền và hiện tượng treo cờ vàng ba sọc đỏ khắp nơi tại các tiểu bang Hoa Kỳ là một 'xúc phạm' và 'không thể chấp nhận được'. Tại sao dự luật nhân quyền lại làm đảng lo sợ, phần chí? Á thì ra thế đấy. Khi nhân quyền được tôn trọng, thì đảng mất đi cái quyền hiếp đáp dân tộc, chà đạp dân tộc và tàn độc phũ phàng với dân tộc. Từ sự thật đó mới chỉ cho chúng ta thấy một sự thật thê thảm trong thực tế xã hội và lịch sử Việt Nam. SỰ THẬT ĐÓ LÀ ĐẢNG CSVN LUÔN LUÔN ĐỨNG TRÊN DÂN TỘC VÀ ĐỨNG TRÊN CẢ TỔ QUỐC VIỆT NAM. Trong suốt hơn nửa thế kỷ qua (1945 - 2003) ĐẢNG CSVN VÀ HỒ CHÍ MINH ĐÃ KHAI THÁC TRỰC LỢI THẬT LẠNH LÙNG TÀN NHẶN TỔ QUỐC VÀ DÂN TỘC VIỆT NAM - bởi vì HIẾP ĐÁP ANH EM VÀ HIẾP ĐÁP NGƯỜI DÂN CHÍNH LÀ HIẾP ĐÁP DÂN TỘC. NGƯỢC LẠI TÔN TRỌNG ANH EM VÀ TÔN TRỌNG NGƯỜI DÂN CHÍNH LÀ TÔN TRỌNG DÂN TỘC. KHÔNG CÓ ANH EM VÀ KHÔNG CÓ NGƯỜI DÂN THÌ KHÔNG CÓ DÂN TỘC, hay hai chữ DÂN TỘC KHÔNG CÓ NGHĨA GÌ CẢ - bởi vì dân tộc vốn là một danh từ trừu tượng, nhưng dân tộc trở thành một thực thể xã hội khi mỗi tương quan liên hệ giữa người và người được thiết lập. Mỗi tương quan này đặt trên nền tảng nào? Có phải nó được thiết lập trên sự hiểu biết cảm thông, lòng bao dung độ lượng, tình yêu, công lý và luân lý đạo đức - hay nó được thiết lập nên từ những độc ác phũ phàng, bạo động, lật lọng, dối trá, bất nhân, bất nghĩa, bất trung, bất tín? HCM và đảng CSVN đã xây dựng mối tương quan liên hệ với hàng ngũ dân tộc của họ trên nền tảng nào? Bởi vì nếu mối tương quan liên hệ đó có sự cảm thông, có lòng trắc ẩn bao dung, có luân lý đạo đức và công lý thì dân tộc này đâu có tan tác, tơi tả buồn bã như ngày hôm nay. Khi những con người nắm quyền uy, quyền lực và quyền hành quốc gia không dùng CON ĐƯỜNG NHÂN NGHĨA để AN DÂN; đã không an được dân mà lại còn hiếp đáp dân, độc ác tàn tệ với dân thì đúng họ là kẻ PHẢN BỘI DÂN TỘC, hay họ chỉ là LỬ BỘI TÌNH của dân tộc.

Hồ chí Minh và đảng CSVN đều biết không dựa vào dân thì làm sao họ sống được. Dân chính là nguồn sống của họ. Nhưng cũng chính HCM và đảng CSVN sau khi nhờ dân để nắm trọn quyền lực quốc gia lại quay qua lạnh lùng hiếp đáp và hành hạ dân đủ điều. Truyền thống chính trị của Hùng Gia Đại Việt từ ngàn xưa để lại thường dặn dò những người đi chăn dân giữ nước phải biết tôn trọng Đức Hiếu Sinh, nghĩa là quý sự sống và mạng sống của muôn dân. Ngày nay HCM và đảng CSVN coi mạng sống và sự sống của muôn dân như cỏ rác - nên ngày nay dân có quay lưng với HCM và đảng CSVN thì cũng là điều dễ hiểu và khi ấy đảng phải chết.

Đảng CSVN bơi lội trong dân như những con cá bơi trong hồ nước. Nếu hồ nước bị tát cạn thì bầy cá sống vào đâu? Hình ảnh đất nước VN do đảng CSVN lèo lái như 'chiếc tàu chập chờn lạc lối trong sương đêm'. Vì thế đảng CSVN không còn lựa chọn nào khác là hãy làm cho con tàu dừng lại, bởi vì con tàu đó còn cưu mang gần 80 triệu sinh mạng trên đó. Nghĩa là đã đến lúc đảng CSVN phải can đảm thú nhận sự lạc lối lầm đường đó và trao lại tay lái cho cộng đồng dân tộc để họ xác định lại con đường để đi tới cho tương lai. Nhu cầu cấp thiết của lịch sử, là thay đổi tầng lớp lãnh đạo quốc gia kém cỏi, độc tài và bất lương hiện nay, bằng lớp người lãnh đạo mới có đủ tài năng và đức độ qua một tiến trình dân chủ thực sự. Thay vì sợ hãi và phần chí vì dự luật nhân quyền thì hãy thực thi những điều căn bản nhất: tôn trọng tự do, độc lập, tài sản, tính mạng và quyền tự do chính trị của toàn dân. Đó là ý định chủ hướng mới của con tàu.

Lá cờ treo trên con tàu ngày nay là LÁ CỜ VÀNG BA SỌC ĐỎ: Cờ Đại Nghĩa của dân tộc. Tuy nhiên hiện tượng lá cờ vàng ba sọc đỏ tung bay phất phới tại các tiểu bang Hoa Kỳ - đối với đảng CSVN là một 'xúc phạm' và 'không thể chấp nhận được'. Đối với đảng CS thì cờ đỏ sao vàng là lá cờ 'chiến thắng' nên họ vẫn muốn sử dụng lá cờ đó để 'phất cờ hòa giải'. Lời nói của người CS phải chăng muốn ngụ ý rằng chỉ có lá cờ đỏ sao vàng mới có thể làm cho dân tộc VN đoàn kết nhau hơn? Không, ngàn lần không và vạn lần không - bởi vì lá cờ đó chỉ là đảng kỳ, cờ của Mặt Trận Việt Minh, tiền thân của đảng CSVN (Party flag). Đảng CSVN đã sử dụng lá cờ của họ để cướp chính quyền VN vào tháng 8, 1945 và sau 30.4.1975 thì cưỡng chiếm luôn Miền Nam. Đối với đại khối dân tộc VN thì lá cờ đỏ sao vàng cũng như cờ đỏ búa liềm là một biểu tượng về một tai nạn khủng khiếp trong lịch sử Việt nam (1945- 2003). Xin phân định giữa dân tộc VN và đảng CSVN đúng là hai con đường nghịch chiều. Đảng càng chiến thắng thì dân tộc càng đau khổ. Sự thành công, thành danh và thành đạt của đảng hoàn toàn xây trên sự mất mát của dân tộc, sự nhục nhã của dân tộc và sự đổ vỡ thảm khốc của dân tộc này. Chính lá cờ đó là nguyên nhân của sự bất hòa, nguyên nhân của mọi hận thù và nguyên nhân đã đem đến muôn vàn cái chết đắng cay cho dân tộc VN. Truyền thống chính trị chần dån giữ nước từ ngàn xưa của Hùng Gia Đại Việt muôn đời không chấp nhận lá cờ đầy cường quyền bạo lực ấy của đảng CSVN, khi họ đã chà đạp lên hồn non nước và đạo lý của tổ tiên và tiền nhân. Làm sao dân tộc này có thể đem cờ của Ngụy Triều cộng sản đã phản bội quê hương để cho hàng ngũ Chính Thống phải phục tùng suy tôn nó? Đó là cái nghịch lý của lịch sử không ai chấp nhận được.

Ngược lại lá cờ vàng ba sọc đỏ có thể được đảng CSVN coi là 'cờ của ngụy quân, ngụy quyền và ngụy dân' tại Miền Nam Việt nam. Đó cũng là một hành vi cưỡng tử đoạt lý - bởi vì lá cờ này đã có trước khi nền Đệ Nhất và Đệ Nhị Cộng Hòa tại Miền Nam Việt Nam ra đời. Có gì mà gọi đó là 'cờ của ngụy quân ngụy quyền' miền Nam? Sự thật đó là lá cờ mang biểu tượng của một nước Việt Nam độc lập, tự do và thống nhất từ 1948. Đây mới chính là lá cờ của một quốc gia Việt Nam (National Flag) để phân biệt với đảng kỳ của một đảng phái chính trị (political Party Flag), dù đó là đảng Cộng Sản (Communist Party Flag). Chính Hồ Chí Minh và đảng CSVN đã đưa ngọn cờ đỏ búa liềm của quốc tế cộng sản từ Moscow về để vạch ra làn ranh quốc cộng và gây ra cuộc chiến thảm khốc cho đất nước. Họ lạnh lùng vùi dập và phi báng HỒN NON NƯỚC mà biểu tượng chính là Lá Quốc Kỳ NỀN VÀNG BA SỌC ĐỎ. Ngược lại, toàn quân và toàn dân Miền Nam Việt Nam, dù phải đối đầu với muôn vàn cái chết đắng cay, vẫn muôn đời trung thành với Lá Quốc Kỳ linh thiêng đó, để cùng chịu chung với HỒN NON NƯỚC những thăng trầm tủi nhục và đắng cay - Cũng như chiến đấu vô cùng anh dũng trong cô đơn dưới lá Quốc Kỳ đó. Chính Tổng thống Nixon đã nói: *'Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa và Toàn Dân Miền Nam Việt Nam đã thắng oanh liệt trong chiến tranh Việt Nam, nhưng đã thua nhục nhã trong hòa bình vì thái độ vô trách nhiệm của một số dân biểu, nghị sĩ tại Quốc Hội Hoa Kỳ, giới truyền thông, tầng lớp trí thức Tây phương và Hoa Kỳ, cũng như phong trào phản chiến khắp nơi'*. (No more Vietnams). Hình như không có một gia đình nào tại Miền Nam Việt Nam mà không có một hay hai người con thân yêu của họ đã gục chết dưới lá Quốc Kỳ đó. Chính những anh hồn tử sĩ ấy sẽ làm cho hồn non nước trên lá cờ Đại Nghĩa hôm nay linh thiêng hơn và màu nhiệm hơn trong sứ mạng lịch sử của thời đại, là làm cho dân tộc khổ đau này sống lại trong vinh quang.

Trong cuốn Con Rồng Việt Nam của Hoàng Đế Bảo Đại có ghi vào ngày 5-6-1948 trong Hiệp Ước Vịnh Hạ Long. Trước mặt Hoàng Đế Bảo Đại. Ông Bollaert nói:

'Nước Pháp long trọng công nhận nền độc lập của Việt Nam, được tự do thực hiện

nền thống nhất của mình gồm Nam Kỳ, Trung kỳ và Bắc Kỳ’.

Ngày 2.6.1948, chính phủ Nguyễn văn Xuân công bố bản quốc ca và quốc kỳ Việt Nam : Ba vạch đỏ song song tượng trưng cho ba Kỳ (Bắc-Trung- Nam), trên nền vàng là màu của hoàng gia (trang 317).

Trong khi ấy, đối với nước Pháp, Hoàng Đế Bảo Đại giữ căn nguyên chính thống của ngôi Thiên Tử, Ngài nói: *‘Vị trí chính thống này, có lẽ chỉ mình tôi cảm thấy... Hồ chí Minh thì ý thức được rõ rệt được sự chính thống ấy... lúc nào ông cũng muốn khoác cho mình, nhưng chẳng bao giờ có được, mặc dù tôi không quan tâm tới vấn đề phục hưng ngôi vua. (CRVN trang 311 - 324).*

Giá trị chính thống sẽ được toàn dân tôn trọng và nghe theo nếu những người nắm quyền uy chính trị quốc gia không đi ngược lại quyền lợi của dân, nhất là truyền thống chính trị của Hùng Gia và Đại Việt. Đó là nền móng căn bản để chúng ta phân biệt giữa chính thống và ngụy triều. Theo quan niệm của Hoàng Đế Bảo Đại thì: *‘Trên lãnh vực quốc gia, một thể chế cho đất nước phải phù hợp với lòng dân là một vấn đề quan trọng. Danh dự của tổ quốc, buộc chúng ta phải hành động sao cho xứng đáng để được nước ngoài trông vào thấy bộ mặt thực sự của Việt Nam, biết tôn trọng trật tự và tôn trọng công lý. Quyền năng chính trị dù tốt đẹp đến mấy, cũng không có nghĩa lý gì, nếu không đem lại kết quả nào trên toàn quốc, người dân còn phải ăn đói, và không đủ quần áo che thân’.*(CRVN) trang 365). Đây mới đúng hướng đi của NGỌN CỜ ĐẠI NGHĨA..

Từ hơn nửa thế kỷ qua, biết bao nhiêu nhà ái quốc đã đứng chung với Mặt Trận Việt Minh và lá cờ đỏ sao vàng vì tưởng HCM và Đảng Lao Động thực tâm lãnh đạo kháng chiến giành độc lập, nhưng tất cả đã bị HCM và đảng CSVN phản bội. Ngay cả Hoàng Đế Bảo Đại cũng đã hy sinh cả ngai vàng để hy vọng cùng HCM và đảng Lao Động củng cố nền thống nhất do Nhật trao lại 1945. Ngài đã tâm sự: *‘Tôi đã trao quyền và đứng chung với hàng ngũ của họ, chính là để góp phần kiến tạo nền độc lập thống nhất của VN, và để tránh cho dân tộc tôi nội chiến tương tàn. Việt Minh vì lý do làm tay sai cho CS đã phản lại hy vọng của chúng tôi’.*

Sau khi cưỡng chiếm Miền Nam VN, vào năm 1979 Hoàng Đế Bảo Đại trong kiếp sống cô đơn buồn bã tại Paris đã ngược nhìn lại quê hương dưới lá cờ đỏ sao vàng và ngài buồn bã nói: *‘Đây là một dân tộc đã bị hướng dẫn lầm lạc bởi bọn chặn cửa kém cỏi’... Hỏi dân tộc VN đã được lợi lộc những gì. Đã mất cả tự do, lại bị kết án lưu đày, đuổi ra khỏi quê hương đất tổ...’.* Còn quê hương, ngài nói tiếp: *‘Máu đã đổ, tang tóc đã đầy, đốn đau, hận thù 30 năm càng đào hố thêm sâu sắc... Trên bình diện luân lý, triết lý của CS quả là độc hại, bởi nguyên lý CS đưa đến sự phá sản về nền móng luân thường đạo lý, mà nước VN đã dày công xây dựng trong suốt 20 thế kỷ qua’.* (CRVN trang 561).

Ngày nay, để chứng minh về giá trị chính thống của cờ vàng ba sọc đỏ, chúng tôi phải dở lại từng trang sử cũ để nhìn lại những con người đã khai sinh ra lá cờ đó. Hình ảnh của các nhà ái quốc Việt Nam đã bị HCM và CS hãm hại và hình ảnh của một đấng quân vương của đất Việt vào thế kỷ XX làm tôi ứa nước mắt. Trời ạ! Sao dân tộc này khổ đau đến như thế? Sợi dây oan nghiệt này bởi đâu mà ra. làm sao thời đại này giải cho xong cái sợi dây oan nghiệt đó, khi đảng CSVN không bao giờ muốn dân tộc này đoàn kết cả. Tất cả nỗ lực đêm ngày của họ là tiếp tục xé nát dân tộc này ra từng mảnh. Họ vẫn xúi con bỏ cha, vợ bỏ chồng, tôn giáo này chống tôn giáo khác, xúi người quốc nội chống người hải ngoại. Bất cứ chỗ nào có dấu hiệu đoàn kết dân tộc là đảng cho người tới để mua chuộc, xúi siểm, đe dọa, phao tin thất

thiệt để đừng ai tin ai nữa.

Cả một dân tộc lúc nào cũng mấp mé bên bờ vực thẳm mà đảng thì vẫn lạnh lùng chai đá như những kẻ không tim, không óc. Ngược lại với những thái độ của đảng CS, một bậc đế vương đang sống trong cô quạnh, đơn côi với vợ trong chốn lưu đày nơi đất lạ vẫn muôn đời một lòng một dạ với quê hương và dân tộc của ông - người đó chính là Hoàng Đế Bảo Đại, và ngài đã thở than: *'Sự u sầu cô thân chích ảnh. Trong thời gian đó, tim tôi không ngớt đập cùng một nhịp tim với các đồng bào khác đang sống trong lo âu khắc khoải. Tự đặt mình vào hoàn cảnh họ, tất cả tư tưởng của tôi đều hướng về họ, nuôi chung một nguyện cầu hay niềm hy vọng.* (Paris tháng 7.1979).

Và người viết lên bản văn này cũng chỉ là một người dân như bao triệu người dân VN khác. Hôm nay vì sự thật và lẽ phải mà viết. Và đây là một con người như Lý Đông A đã tiên tri thừa nào:

Từ chiến tranh đau khổ và nghèo đói
Từ lam lũ và cheo leo
Từ những phản tỉnh thâm uyên
Từ những thử thách kinh hoàng
Từ những cơn lốc...

... Chúng tôi ra đời và lớn dậy hôm nay để nói với những con người đang cầm cờ đỏ sao vàng để 'phất cờ hòa giải': tại hải ngoại hôm nay, đúng như một giáo sư tại Viện Nghiên Cứu Sử Học Hà Nội đã viết ra mới đây về ngọn cờ đỏ này: *'Ngọn cờ đã rũ, cờ tang. Tư tưởng HCM đã cáo chung cùng xác ướp của ông ta, và đã đến lúc phải đem thiêu đi rồi. Thiêu xác HCM cùng với thiêu xác Xã Hội Chủ Nghĩa là yêu cầu tất yếu của lịch sử hiện đại Việt Nam'* (Lê Tùng Minh).

Trên đây là lời nói của một trí thức CS, không không phải của chúng tôi. Những dòng chữ này tôi viết cho chính tôi, cho anh em bạn bè của tôi, và cho sự khổ đau nhục nhã của cả dân tộc này.

Lá cờ đỏ sao vàng đã gây khiếp đảm kinh hoàng triền miên cho cả một dân tộc bây giờ đảng CS lại muốn dân tộc này tiếp tục tôn vinh lá cờ của những kẻ phản bội đó hay sao? Chiếm mặt nạ của cách mạng và cờ đỏ sao vàng đã rớt xuống, mà dân tộc này chưa ra khỏi sự khiếp đảm kinh hoàng thì làm sao hòa giải và hòa hợp để đoàn kết dân tộc được? Nói theo ngôn ngữ biện chứng, cờ của đảng CSVN hiện nay là tiền đề lịch sử (historical thesis), cờ vàng ba sọc đỏ là phản đề của lịch sử (historical antithesis) và đại khối cộng đồng dân tộc VN là tổng hợp đề của lịch sử (historical synthesis).

Chúng tôi- tất cả chúng tôi tôn vinh CỜ VÀNG BA SỌC ĐỎ LÀ CỜ ĐẠI NGHĨA CỦA DÂN TỘC - bởi vì, lẽ giản dị đó là cờ quốc gia Việt nam (national flag), và vì tất cả những người cha đẻ ra ra lá cờ đó, cũng như tất cả những ai đứng và chiến đấu dưới ngọn cờ đó đều đã bị lá cờ đỏ sao vàng chà đạp và hiếp đáp tận xương tủy, nên ngày nay Hoa Kỳ đã âm thầm và công khai thừa nhận đó là lá cờ của quốc gia Việt Nam và cộng đồng tỵ nạn CS. Đó là một hành vi thật đáng kính và tri ân đến muôn đời của cộng đồng VN hải ngoại với Hoa Kỳ.

Khi lá cờ đỏ sao vàng đã chết trên chính sự chiến thắng của nó - bởi vì tính cách bội phản của nó với niềm tin yêu của dân tộc thừa nào. Lá cờ đó chính là lá cờ mang biểu tượng của sự chết - chết trong lòng dân tộc này. Tất cả những ai muốn hòa giải với lá cờ chết đó thì đó là quyền của họ. Nhưng dân tộc thì không.

Còn đối với dân tộc khổ đau này, lá cờ đỏ sao vàng không còn đủ khả năng thổi vào sự suy liệt của dân tộc này một sức sống nữa - bởi vì sự sống mới làm nên sự sống. Và sự chết không thể đem đến sự sống cho chính nó thì làm sao nó đem sự sống đến cho người khác? Phải vậy không?

Vì những tham vọng mù quáng của những con người giương cao lá cờ đỏ sao vàng, mà dân tộc Việt Nam phải chịu bao khổ đau oan nghiệt chồng chất. Vì thế, chúng ta phải tôn vinh ngọn cờ vàng ba sọc đỏ như tôn vinh sự khổ đau oan nghiệt mà cả một dân tộc phải hứng chịu và cư mang suốt nửa thế kỷ qua. Với bao nhiêu triệu con người khả kính đã chết vì nó, chết cho vị trí chính thống và chết vì tranh đấu dành độc lập thực sự cho dân tộc, cũng như ngày nay vẫn tiếp tục sứ mạng lịch sử cứu nước và dựng nước để bảo đảm cho sự trường tồn của giống nòi mà tổ tiên và tiền nhân giống lạc hồng đã trao truyền lại cho đàn con cháu từ bao ngàn năm qua. Chúng tôi tôn vinh lá cờ đó là cờ Đại Nghĩa bởi vì nó là biểu tượng của sự u uất của dòng sinh mệnh dân tộc, phải chịu quá nhiều tang thương vì cảnh cốt nhục tương tàn do bọn phản bội nội xâm cộng sản gây. Và, vì những người khai sinh ra nó đã chủ trương tiến lên giành độc lập và xây dựng quốc gia TRÊN CON ĐƯỜNG NHÂN NGHĨA ĐỂ AN DÂN . Phất ngọn cờ nhân nghĩa thì cả dân tộc này sẽ HÒA ĐỒNG, KẾT TỤ để phục sinh lại và để cùng con tàu quê hương hướng về tương lai tươi sáng như Thiên Thư đã định phận cho nó và cho ngọn cờ ĐẠI NGHĨA, CHÍNH THỐNG của dân tộc Việt Nam.

Rút lại ,

Thì lấy đại nghĩa thắng hung tàn
Lấy chí nhân mà thay cường bạo (NT)

Đó chính là tiếng réo gọi âm thầm của ngọn cờ Đại Nghĩa trong bóng tối âm u, uất nghẹn của Dòng Sứ Mệnh Việt.

CỜ VÀNG BA SỌC ĐỎ: NGỌN CỜ ĐẠI NGHĨA CỦA DÂN TỘC VIỆT

Nguyễn Anh Tuấn